
Júlia

...Ó látod, minden késő már. Jöhetnek
Megértői az elfáradt ütemnek,
Mely végtelenbe és éjbe lehanyatlott.
Jövendő arcok,
Mit bámultok már? Kései kudarcot!

Ó látod, minden késő már. Hiába
A szerelem rózsája. Rög porába
Hervad csupán és sírnak éjjelébe.
Ó szépek szépe,
Siess rózsáddal egy élő elébe!

Mert látod, minden késő. Bús dicsőség,
Zászló, mely beteríti néma hősét,
Ki elesett az áldatlan kudarcban.
Miért rohantam?
Egy hulló csillagért borús magasban.

Ének Tompa Mihályhoz

Talpig nehéz gyászban, térdig holt avarban,
Fájó magyar őszben, bús világviharban
Ünnepel ma néped,
Ősznek és bánatnak énekese, téged.

Ősz és bánat nem volt soha még e tájon
Ily áldatlan, mint ez, mikor fájva-fájón
Emlékezünk vissza
Gyászunkban is bízó, hívó dalaidra.

Ősz és bánat nem volt soha még szívemben
Ily vigasztalan és ilyen terméketlen,
Dús fájdalomú őszöm,
Ki dalt szüreteltél bánaton és őszön.

Magányban és búban magam is merengtem,
Írt magam is leltem csöndes énekemben;
De most néma ajkkal
Állok én az őszben - "elfeledve a dal".

Szerettél, szenvedtél, - daloltál halálig.
És áldott a kín is, amely dalra válik,
De mit ér az ember
Könnytelen bánattal, meddő szerelemmel?

Elporladt szívekből új virágok nőnek,
Mennyi dala, színe van a temetőnek.
Föltámadunk - mondja.
Csak élő halottnak nincs vigasztalója.

Borús szonettek

Schumann

Egy híd van még csak az üres világon.
Egy híd van még s karfáján szédület.
Egy híd ível a végtelenbe fájón,
Alatta mélység, néma és süket.

Alatta mélység és egy lendület kell,
Amellyel a halálba szárnyalunk,
Utolsó, bús, borzongó szédülettel,
Mint egykor a dalunk, fájó dalunk.

És mennyi dal szállt a derűs magasba,
Ó mennyi szárny, mely egekig emelt
Ujjongó hangokat és szíveket.

A szárnyait a lelkünk hova hagyta?
Egy híd van még csak az üres világon
Repülni mélybe, végtelenbe vágyón.

Lenau

Már távol minden szépség, szerelem
S mint örök mécses ég a szomorúság.
Magányos és homályos szigeten
Tengeti ő már csöndes mélabúját.

Egy hegedűt hall olykor éjfelen.
A vágyak régi, régi hegedűje
Zokog kísértetes keservesen
A múltba és a bűba elmerülve.

Szegény Niembsch beteg, ó nagyon beteg,
Hagyjátok őt magára emberek,
Hadd hallja azt a dalt csak, azt a dalt csak,

Amelyben nincsen hangja a vigasznak,
Amelyben a kegyetlen és szikár gyász
Nyútt idegekkel a kedvére hárfáz.

